

Ко мисли о политичкој Србији и Србима, не би смео да превиди једну бољку звану сепаратизам као облик националне и државне дезинтеграције. Као и свака друга болест, и ова политичка има два облика – један, који се не види али поступно наступа, шири се и јача; и други, који се јасно показује на светлу дана, не скрива се, сви га виде и чују.

У српској националној историји, рвале су се две силе – интегративна и саморастурачка. Наше време даје маха овој другој а у српском национу је нашла плодније тло него у другима, на пример, бившим југословенским. А овде и данас, ова пошаст по целину националних интереса је најприсутнија у Војводини. У овој вишенационалној српској аутономији, отворено и са нескривеном нетрпељивошћу према Србији, наступају групације Срба са стратегијом сепаратизма коју можемо именовати «корак по корак». То нису бројне групације српских анти-Срба (са бившим комунистима на челу), али за сваку биљку, па и коров, потребно је семе. Да ли ће ово семе корова имати више баштована него данас, зависи и од оних Срба који држе до вредности националне целине. Да ли ће им се супротставити или ће будистички гледати у свој пупак? Али, није ту реч само о политичкој борби већ и о политичком деловању у оквиру или против закона. Ако неко разапне транспарент са поруком да је Нови Сад главни град, да ли чувари закона треба да реагују. А деловање у циљу одбране националних вредности, знали су ови исти чувари да хитро санкционишу.

Латентни сепаратизам Бојана Пајтића

Пише: Зоран Аврамовић
уторак, 17 јул 2012 08:32

